

Príbeh - Peter Kamenec II.

DRUHÁ MILOST' II.

PhDr. Peter Kamenec, PhD. , s manželkou Zuzanou vo Vranove nad Topľou. Syn Tomáš s manželkou Jankou a s deťmi Jankou, Tomáškom a Tímkom, sú v jeho živote prekrásnym a vzácnym darom a potešením od Pána Ježiša. Je zakladateľom – riaditeľom kresťanského internetového rádia POKOJ pri občianskom združení POKOJ & RP. Venuje sa kresťanskej, duchovnej a pastoračnej činnosti. V auguste v roku 2021 zriadil kresťanské a psychologické poradenstvo zložené z tímu odborníkov psychológie, psychoterapie a psychiatrie. Poslaním tejto skupiny sú poradenské stretnutia aktivity v rámci duchovného poradenstva, ako alternatívy psychoterapie.

Venuje sa súčasným problémom estetiky všetkých druhov umenia a estetiky mimo umeleckého estetická s etickými aspektmi. Osobitnú pozornosť venuje psychologickéj problematike rodiny, výchovy, partnerstva, vzdelávania, podnikateľskej etiky a etikety v spoločenských a ekonomických premenách. Taktiež komunikácii s dôrazom na kultúru komunikácie, rétoriku a interkultúrnu komunikáciu. Zaujíma sa o spolužitie a spoluprácu s ľuďmi v multikultúrnom prostredí, na pozíciách, kde je komunikácia dôležitou súčasťou a v situáciách, kde je nevyhnutná aj tímová spolupráca.

Ako kresťan, verí v Pána Ježiša Krista, ktorý je jeho Pánom a osobným Spasiteľom. Vyznáva kresťanské hodnoty. Učí sa každý deň žiť z Božej milosti, zachovávať základné Božie princípy. Je vďačný Pánu Ježišovi, že si ho našiel prv než bol počatý. V dospelom veku pochopil, že sa Pán Ježiš pri jeho živote vôbec nezmylil.

Ján 14:18 Neopustím vás, aby ste boli sirotami, prídem k vám.

... „Zober si tú svoju stovku a môžeš ísť z domu. Tak, ako si, choď!“ Keďže som bol stále vedený k poslušnosti, ani na chvíľku mi nenapadlo neposlúchnuť, tak teda ako som bol, v punčocháčoch, košielke a v papučkách som bez slov vyšiel večer z domu a zasneženou cestou som sa vybral oproti chladnej noci, plačúc so svojou stokorunáčkou, nevedno kam. Vráťme sa na chvíľočku v našom ďalšom rozprávaní späť na predošlý záver, a potom pekne po poriadku.

...Keď som sa takmer v necelých piatich rokoch môjho života dostal do rodiny, začal som spoznávať a uvedomovať si hodnotu rodiny, domova a nových rodičov. Veľmi vážne som si uvedomil, že nie je samozrejmé mať milujúceho otca, ktorý si posadí dieťa na koleno a hrá sa s ním. Matku, ktorá si ho privinie. Je to milosť, preto si ju treba strážiť a byť vďačný za rodinu, v ktorej žijeme.

Vôbec pre mňa nebolo podstatné či je to v dome, či v trojizbovom byte v paneláku. Rodina a domov, to pramenilo niekde z hĺbky ľudskej duše. Aj keď som sa spočiatku veľmi pomaly včleňoval do novej rodiny a zvykal na nový domov a rodičov, začalo pre mňa nové obdobie. Hovoril som mu obdobie blaženosti, šťastia a istoty – mám rodinu, niekomu patrím, cítim, že ma ľúbia a túžia po mne.

Začala prvá milosť môjho života.

Bol som presvedčený o sile a hodnote rodiny, domova, to že niekomu patrím a nie som sám. Spočiatku som si nevedel zvyknúť oslovať mojich adoptívnych rodičov otecko, mamička. Bol som naučený len teta, ujo. Trvalo to istý čas, než sa mi stalo prirodzeným oslovať ich nie ujo či teta. Pamätám sa, ako mamke zažiarili oči, keď som jej začal hovoriť mamička, otcovi otecko. Bolo to také milé a ja som si viac a viac na to zvykal. Začiatky v mojej novej rodine neboli ľahké. Dostal som sa z prostredia ústavu, kde som bol zdravotne a hygienicky veľmi zanedbaný. Nevedel som používať príbor, nedokázal som jesť mäso – dusil som sa. Celé telo som mal vyhádzané vyrážkami vyúsťujúcich až do vredov. Bol na mňa otrasný pohľad. Postupom času a veľkou trpezlivosťou mojich rodičov som sa adaptoval a uzdravoval. Život pomaly plynul a prinášal radosti, starosti, sklamania, skrátka všetko čo k nemu patrí. Lež moje predstavy a očakávania boli podstatne iné, ako prichádzajúca realita. Prvé ohúrenie, vzplanutie, radosť, očakávania, po čase priniesli sklamania a trápke slzy.

Spoznal som, že v rodine môjho otca, v dedine v ktorej sme bývali, som bol nechcené dieťa. Dostával som to pociťovať na každom kroku. Hlavne zo strany dospelých z otcovej strany. Keďže moji rodičia nemali deti, všetok ich čas, spoločné výlety, darčeky a pozornosť patrila deťom z rodiny po otcovej strane. Otec, aby mal pokoj v rodine so svojimi súrodencami, musel mnoho znášať a často radšej v mnohom mlčal. Necitlivé správanie a útoky na moju osobu z ich strany trápili najmä moju mamku. Rodina z jej strany ma naopak vďačne prijala, akceptovala a cítil som sa s nimi dobre. Lenže oni bývali ďaleko.

Asi po dvoch rokoch v jeden neskorý jesenný večer, som sa spolu s dvoma bratrancami a dvoma sesternicami vybral navštíviť dedka z otcovej strany na pasienky, mal narodeniny. V rodine bolo zvykom, že ak dedko či babka mali sviatok, dokázali štedro obdarúvať detúrence. Dedko bol nočným vartášom na družstve i na pasienkach, kde sa pásavalo stádo kráv. Bol už chladnejší večer a priam sme bežali s radosťou a očakávaním, že nám iste prideli po nejakej korunke. Dokázali sme sa tešiť z darovanej jednej korunky, aká to len bola radosť.

Keď sme prišli k starým rodičom, pozdravili sme, popriali a vzorne sme sa rozostúpili jeden vedľa druhého oproti dedkovi a s napätím sme očakávali, čím nás obdarí. Vnútorne som bol veľmi rozochvetý, pretože som túžobne očakával, koľko že mi dedko uštedrí peniažkov. Začal vyťahovať peniaze a deliť od najstaršieho, postupne po posledného, mňa. Prvému sa ušla stokorunáčka. Fú - ha, boli sme v údive. V tom čase to bol veľký peniaz. Sto korún, sto korún, stále mi znelo a priam som nedýchal. Druhému sa tiež ušlo sto korún, aj tretiemu a dokonca aj štvrtému. Tak som už bol presvedčený, že mňa rovnaké šťastie neobíde. Nesmelo som natáhoval ruku oproti dedkovi, až som privrel oči od vzrušenia...

„Ty? Tebe netreba, máš dost, nech Ti dajú hen tamtí“, myslel mojich rodičov. Počul som prísny dedkov hlas. A nato si ešte odplúl.

Zalapal som po dychu. Nechápal som čo sa deje. Stál som tam ako stĺp a slzy sa mi začali kotúľať po tvári. Moju predčasnú radosť z túžobne očakávajúcej odmeny vystriedala horká bolesť a sklamanie. Moji bratrance a sesternice si ani neuvedomovali čo sa deje, oddaní radosti z obdarovania. Tak som plačúc a s veľkou bolesťou ani neviem ako došiel domov. V ten večer u nás bola babka, ktorej som sa vyžaloval. Rodičia sa ma snažili upokojiť, ale nedarilo sa. „Stala sa mi najväčšia krivda“, stále som si v mysli opakoval. Ničomu som nerozumel a nechápal som, čo sa deje. Babka sa ale vynašla a aby upokojila situáciu a hlavne mňa, vytiahla stokorunáčku a strčila mi ju do ruky. Doteraz si pamätám otcov prísny pohľad a nesúhlas v jeho očiach, keď som tichúčko a plný strachu bral stokorunáčku. Pri pohľade na otca som okamžite pochopil: „Neopováž sa to vziať!“ Babka ale naliehala. Moje vnútro zaplesalo a tešil som sa, veľmi som sa tešil. Vybozkával som babku. Otec, ale dôrazne poznamenal: „Nie, že o tom niekomu povieš, neopováž sa!“ Nechápal som, prečo? Prečo sa nemôžem podeliť s radosťou. Tí dospelí, nechápali a nerozumeli mi, že pre mňa, ktorý som nikdy nič nemal svoje vlastné, len a len moje, nikdy mi nič nepatrilo, som zrazu mal obrovský majetok. STO KORÚN. Najradšej by som to hneď vykričal do celého sveta: „Počúvajte, pozrite sa, aj ja mám. Nie som ten chudák, nie len vy, ale aj ja...!“ Poskakujúc som si peniažky dôkladne odložil a vravel som si: „Nie, nie, nie, nikomu nič nepoviem, je to moje, iste by mi to vzali.“ Dni plynuli ďalej. S nimi bežné slasti a strasti, ktoré patria k životu. A prišla zima. V jeden neskorí večer sme dostali návštevu. Tetky a ujovia z otcovej strany – teda jeho súrodenci. Veľmi často sme mávali podobné návštevy, ktoré zisťovali, čo som dostal, kde som s našimi bol a neustále sa ma vypytovali a s trpkosťou prehľadali, o čo všetko kvôli mne prichádzali ich vlastné deti. A ja, neovládajúc sa už po tom všetkom, vybral som ukrytú stokorunáčku a radostne som volal mávajúc pre očami návštevníkov: „A mne dala babka sto korún, aj ja mám, nie len vaše deti.“ A to sa nemalo stať. Všetkým stuhli tváre. Kdežby spoločne sa radujú. Nastalo hrobové ticho a ja som zmeravel. Vedel som, že je zle.

Ako to, že sa so mnou netešia? Nato zaznel prísny otcov hlas: „Zober si tu tvoju stovku a môžeš ísť z domu. Tak, ako si, chod!“ Keďže som bol stále vedený k poslušnosti, ani na chvíľku mi nenapadlo neposlúchnuť, tak teda ako som bol, v punčochách a košielke som vyšiel večer z domu a zasneženou cestou plačúc som sa vybral so svojou stokorunáčkou nevedno kam. Hneď po chvíli som počul volať mamku, aby som sa vrátil. Ja ale sklamaný, ubolený som ju nechcel počuť. Vtedy sa vo mne búril celý svet. Neviem popísať, či som bol urazený, či sklamaný... Neviem. Mamka ma dobehla, chytila za ruku, stiahla smerom späť domov. Celou cestou sme šli mlčky. Návšteva medzitým odišla. Ten večer už doznel mlčky. Uložili sme sa k spánku. Kto vie čo prebiehalo myšlienkami mojich rodičov. Ja som však bol presvedčený, že nikdy mi nič nebude patriť a budem stále sám. A život plynul ďalej, plynul ako rieka.

Stále viac a viac som utvrdzoval a presviedčal sám seba, že Boh, to sú len babské hlúposti. I do kostola ako pokrstený katolík som chodil. Mal som päť rokov, keď ma

krstili. Nechápal som a nerozumel, čo to má znamenať. Ale bol som naučený poslúchať a neodvrátať. Chodil som potajomky do kostola, pretože rodičia boli v štátnych funkciách a nebolo im dovolené slobodne prejavíť svetonázor a vieru v Boha, preto aj ja som bol v tom sledovaný. Priznám sa, do istej miery mi to aj vyhovovalo, pretože som tam nemusel nútene chodiť každú nedeľu pre mňa na nezmyselné obrady. Ale ako malý chlapec, i ja som zatúžil byť miništrantom, tak veľmi som závidel spolužiakom a chcel sa im v tom podobať. No im som bol len na posmech.

Aj napriek tomu, že som bol fyzicky v rodine, pociťoval som opustenosť a samotu. V rodine mali prioritu deti, ktoré neboli najdúchom ako ja. „Vraj vyhodili na smetisko a tam ťa našli ty chudáčik“, povrávalo sa po dedine. Ba našli sa aj takí „dobrosrdeční“, ktorí neváhali mi to rovno vyhodit' z očí do očí. A môj otec, ten pre pokoj v rodine mlčal.

Aj to mal čo obstať, keď sa v jeho rodine dozvedeli, že si adoptujú nejakého chlapca. Ved' to aj bola pohroma pre rodinu. Pokiaľ som tam nebol ja, všetko patrilo im, pretože moji rodičia boli bezdetní. V okamihu ako som došiel, stal som sa nenávideným, a nechceným. Riadne mi to moja nová rodina dávala pociťovať. „Tak prečo by som mal milovať, prečo by som mal mať rád? Čo a kto je Boh?“, kládol som si otázky. Nezmysel, nezmysel, stále viac a viac som bol o tom presvedčený v tvrdosti môjho srdca. Viac som nenávidel, ako mal rád. Viac som klamal, ako hovoril pravdu. Viac som kradol a bral čo mi nepatrí, ako dával a delil sa.

V tom chaose som túžil byť videný, uznávaný, docenený, potrebný, dôležitý, ba priam až nenahraditeľný. Čím viac som po tom túžil, tým menej som to mal. Rovnako to bolo aj s kamarátmi, s priateľstvami.

Začalo sa to meniť až na strednej škole, kde som nastúpil na Konzervatórium študovať tanečnú pedagogiku. Tam som spoznával podsvetie umelcov, pretvácky, faloš, podrazy, pokrytectvo, sarkazmus, závisť, nemravnosti a zvrátenosti. Obzvlášť v oblasti tanca, kde kolujú fámy o nemravnom a zvrátenom sexuálnom spôsobe života sa žiaľ potvrdili. Všetok ten život a jeho následky som okúsil aj na vlastnej koži. Pôsobenie v umeleckých sférach, tanci a divadle sa značne podpísali na mojom živote a poznačili ma.

Ako dvadsaťročný som sa veľmi zaľúbil do jednej dievčiny. Milovala však iného chalana. Zrútil sa mi celý svet. Veľmi zle som túto prehru niesol. Akoby mi bolo určené žiť život prehier a pádov. Po krátkom čase som sa stretol so Zuzkou, mojou terajšou ženou. Dnes môžem povedať, že to bolo to najlepšie, čo ma mohlo v živote postretnúť. Sme spolu priam neuveriteľných 42 rokov. To že sme spolu a nerozviedli sme sa, i keď na to chvíľami bolo priveľa dôvodov, považujem za Boží zázrak v mojom živote. Aký bol náš manželský život zranený o tom budem hovoriť neskôr. Hneď po svadbe sme sa odsťahovali do Veľkého Krtíša, kde som nastúpil na umeleckú školu vyučovať tanec. Po dvoch rokoch sme sa presťahovali do Vranova.

Keď som nastúpil do Vranova, ako učiteľ tanca na Základnej umeleckej škole, spoznal som sa s Lacim. Spolu sme trávili skoro každý deň v dobrom aj zlom. Stali sme sa povestnou dvojicou. Veru, nebolo sa čím chváliť. Ja som si pri Lacim úplne uspokojoval moje komplexy môjho dávno prehraného života. Kde bola zábava,

pijatika a smilstvo, tam sme nechýbali. Každú príležitosť sme dokázali naplno využiť. Mne to úžasne imponovalo, pretože popri Lacovej „sláve sveta“ som mal aj ja kúsok z toho koláča obdivu sveta, špiny a nemravnosti. Konečne som bol niekto. Laco, ako vynikajúci odborník a špecialista vo varení ma brával na spoločenské akcie, kde som sa dokázal odviazať. Asi po ôsmich rokoch čo sme sa s Lacim poznali sa niečo v jeho živote zmenilo. Znenávidel som ho za to. Uveril v Ježiša Krista. Keď mi prvý krát o tom hovoril, zúrilo som a vyhnal ho z domu. Stratil som svojho najlepšieho priateľa, stratil som všetko.

Manželka Zuzka so synom Tomášom mi nestačili. Prečo mi Boh ak vôbec je, všetko berie, prečo? „Bože tak tá nenávidím. Prečo?“ Odpoveď som nepoznal. Pritom som videl obrovské zmeny na Lacim a o to viac ma to dráždilo a viac a viac som ho nenávidel.

Vtedy som spoznal aj Bratislavu, kde som chodil na vysokú školu. Ach, čo si so mnou chlapani museli prežiť? Teraz keď na to pomyslím. Laci pracoval v hoteli Kyjev. To som si zgústol. Hm... bar, koňačik a bohémske nažívanie, priam ako na zlatom podnose sa mi ponúkali moje skazené túžby. Pamätám sa, keď bola v Bratislave celoštátna konferencia odborárov, mali sme ubytovanie v hoteli Kyjev, v ktorom robil šéfkuchára práve Laci. Keď som sa mu ohlásil na návštevu, pozval si na pomoc Janka, ktorého som v ten večer spoznal. Tak som mu povedal: „OK, ak mi chcete hovoriť o Bohu, prosím, ale najprv mi objednajte dve, nie štyri vodky a môžete začať.“ Tak mi začali svedčiť o Božej láske a milosti. Ja som medzi tým vypil objednané vodky a objednával si ďalej. Vravel som si, len si hovorte chlapani. Ja poznám pravdu a pravdu taká aká je. Bol som presvedčený o svojej pravde, a akékoľvek čo by aj len dohady o Bohu som nepripúšťal a boli pre mňa neakceptovateľné. Na druhý deň, keď sme sa mali stretnúť, som prišiel tak opitý, že som ledva vedel vyjsť schodmi do reštaurácie, kde ma Laci s Jankom čakali. Muselo to byť niečo hrozné a tak bolestivé. Nevidel som a nechápal smútok s akým ma privítali. Každá Lacova návšteva u nás vo Vranove končila neúspechom. No noci boli pre mňa viac a viac nepokojné, čo som ale navonok nepripúšťal.

Nemôžem zabudnúť na spoločné stretnutia u povestných „kostlivákov“ v Bratislave, kde mi chalani svedčili, spievali a znášali ma. Ale mal som ich veľmi rád a rád som tam chodieval, veď na návštevu k Lacovi.

Môj celý život sa tragicky rútil a sypal. Problémy v osobnom živote, v práci. Život nemal pre mňa zmysel a po tom všetkom som už nechcel žiť.

24. 3. 1990 sme sa poobede vrátili z vystúpenia, ktoré som mal so žiakmi tanečného odboru. A tak ako každé vystúpenie som išiel s kamarátmi honosne osláviť do baru. Ale len išiel. Neoslávil som a oslava sa nekonala. Nemohol som. Vnútorne ma išlo rozhádzať. Vybehol som na ulicu s myšlienkou skončiť s takýmto životom. Moje vnútro kričalo, revalo, premietal sa mi celý život. Od ústavu, celé detstvo, moja opustenosť, samota, prehra za prehrou... Tak málo bolo toho pekného. Obrovský nedostatok všetkého. Išiel som sa zbláznit. Takto blúdiac ako pomätenec ulicami som natrafil na skupinku známych, ktorí má vítali: „Jej, to je dobre, že ideš, práve hovoríme o Lacovi. Veď takí kamaráti ste boli a on sa úplne zbláznil. Blázon, len Ježiš, samý

Ježiš, požehnaný a blud na blud.“ a smiali sa. Vtedy som sa po prvýkrát s nimi nesmiat z blázna Laca. Len mlčky som pozeral a moje oči videli menej a menej. Ostal som na chodníku sám a moji spolu vysmievači sa pobrali svojou cestou.

Stál som a hľadal som Boha: „Bože ak si, kde si? Kde si bol doteraz mojich 30 rokov? Prečo to už neskončí? Neverím, že si, nie neverím.“ Obzrel som sa a za mnou stál Laci. Nemusel nič hovoriť. Prišiel ku mne, chytil ma za plece a spýtal sa ma: „Peťo, chceš sa modliť?“ Neodpovedal som, len mlčky som súhlasne prikývol. V tom čase modliť sa pre mňa bolo niečo nepochopiteľné.

Šli sme cestou k nám domov. Zuzka s Tomášom boli práve na návšteve u jej rodičov. Celou cestou vo mne bojovali dva hlasy.

„Nerob to, zbláznil si sa. To len Tvoja duša sa pomiatla, spamätaj sa. Čo si len o tebe pomyslia, zbláznil sa a už je ako hen tamten, Laco!“

Ale druhý hlas hovoril: **„Klopem, Peter, ja klopem, otvoríš mi? Ja vojdem a budeme spolu večerať.“** Pýtal som sa Laciho, čo to má znamenať, čo za hlas mi hovorí, že klope a mám otvoriť. Komu mám otvoriť? Slovo Božie som nepoznal, takže... Laci mi vysvetľoval: „Pán Ježiš klope na tvoje srdce, otvoríš mu? Vieš, je to napísané v Slove Božom, Zjavenie Jána.“

Došli sme domov, už sme sa nerozprávali. Bolo všetko povedané. Laci sa začal modliť. Ja som len plakal a plakal a vnútorne bojoval so samým sebou. Nebol som v stave otvoriť ústa a vysloviť meno Pána Ježiša Krista. Takmer dve hodiny som nebol schopný čo by len potichu osloviť Pána Ježiša. Najprv ma démoni trápili a nechceli dovoliť moju stratu pre Krista, plul som, slinil, aj zúril, hysterický jačal...Vo mne stále znelo: Klopem na dvere tvojho srdca, otvor JA vojdem... Vravel som vo svojom vnútri, že túto príležitosť nepustím za nič na svete. To bolo moje pevné rozhodnutie a zlý ustupoval a ja som sa postupne upokojoval. Potom na mňa padlá taká bázeň, že som sa bál vysloviť meno Pána Ježiša. Po týchto bojoch, trápeniach, prejavoch dusenia a hystérie, som z hĺbky srdca a sily ako som vedel zvolal: **„Pane Ježišu Kriste, zmiluj sa!“**

Uvoľnili sa okovy, ktoré ma držali celého. V tom okamihu som dostal milosť uveriť, uveriť Bohu, uveriť v Jeho Syna Pána Ježiša Krista. Otvorili sa mi oči a videl som to, čo v živote nikdy. Videl som sa ako hnusný, že som nebol človekom. Uveril som, že idem do pekla. „Pane hyniem“, volal som „hyniem , pomôž mi nevládzem, to je môj koniec, vážne toto je môj koniec! Pane, ja chcem, chcem žiť, pomôž mi a zmiluj sa!“, volal som a neprestával. Bol som na kolenách a volal a volal. Keď sa mi Pán dával poznávať, ako Ho klincovali moje hriechy, tak som povedal, Pane to ani za týždeň nebudem vedieť všetko vypovedať,. Videl som aký zvrátený život som doposiaľ žil. Vtedy som bol sebec, pretože pre mňa bola najdôležitejšia moja záchrana. Uveril som, že to je kvôli mne, len kvôli mne teraz Pán Ježiš dáva milosť. To bolo prvé a posledné sebestvo, ktoré mi nebolo počítané za hriech.

Bolo ráno asi o piatej, ja som prijal Božie odpustenie, pozval Pána Ježiša do svojho srdca, vyhlásil som Jeho víťazstvo. Vedel som, že Mu patrím a ďakoval som za vzácnu milosť, milosť omnoho vzácnejšiu a hodnotnejšiu ako bola ta prvá. Skončili sme s Lacim

v bratskom objatí s novým omilosteným hriešnikom a dodal: „Toto je ten najkrajší dar k mojím narodeninám.“ Bolo 25. 3. 1990 ráno.

Pán napriek všetkému zlému, čo som žil, robil, ma neopustil a prišiel so svojou milosťou a nekonečnou láskou. Neopustil ma, aby som bol sirotou, prišiel zobral ma do Svojho náručia , ako stratenú ovcu, privinul a povedal:

Ján 14:18 „Neopustím vás, aby ste boli sirotami, prídem k vám.“

Našiel som svojho Otca, už som nebol ten nechcený, vyhodený, ale Bohom milovaný syn. Sláva Pánovi Ježišovi.